

Bestemmelsen vedrører, i modsætning til en række af de øvrige bestemmelser i afsnit III, alene udbydere af offentlige telenet eller teletjenester til slutbrugere, jf. definitionen heraf i § 6, stk. 3. Hermed menes udbydere, som udbyder tjenester til en ikke på forhånd afgrænset kreds af slutbrugere, dvs. alment tilgængelige tjenester.

Bestemmelsen er således ikke relevant for udbydere, der ikke udbyder tjenester til slutbrugere, men alene til andre udbydere af telenet eller teletjenester (infrastrukturselskaber m.v.). Bestemmelsen skønnes heller ikke relevant i forhold til udbydere af telenet eller teletjenester til slutbrugere, som alene udbyder skræddersyede tjenester til en mindre, på forhånd afgrænset kreds af brugere, for eksempel i form af virtuelle lukkede net eller lignende, og hvor der typisk vil være aftalt særlige prisvilkår m.v.

Den foreslåede hjemmel er en betydelig udvidelse sammenholdt med § 8, stk. 4, i den gældende nummerlov, der giver forskningsministeren hjemmel til at stille krav til udbyderne, såfremt der på det tidspunkt, hvor der indføres fuld nummerportabilitet (herunder adgang til at medtage abonnentnumre ved skift mellem fastnet og mobilnet), fortsat er store prisforskelle i priserne på opkald til mobilnumre og fastnetnumre.

Om baggrunden for den skærpede regulering henvises til de indledende bemærkninger til afsnit III.

Forskningsministeren har i efteråret 1999 anmodet Telestyrelsen om at gennemføre en bredere undersøgelse af markedets takststrukturer (omfattende både fastnet- og mobilmarkedet), med fokus på at afdække hvilken prisspredning der samlet er tale om, dvs. hvilke forskelle der er m.h.t. den pris, de forskellige udbydere af telenet eller teletjenester opkræver for at terminere et opkald i egne og andres net. Denne undersøgelse forventes afsluttet i foråret 2000. Telestyrelsen skal samtidig undersøge, hvilke omkostninger der vil være forbundet med at fastsætte krav om anvendelse af lydsignaler eller voice response som beskrevet ovenfor.

Hjemlen til at fastsætte regler som nævnt ovenfor vil således alene blive anvendt, såfremt der er tale om en meromkostning af et så beskeden omfang pr. opkald, at denne står i et rimeligt forhold til de takstforskelle, der er tale om. Det må således forventes, at det i sidste ende vil blive forbrugeren, der kommer til at betale for indførelse af faciliteter som nævnt gennem den generelle taksering.

Den udvidede hjemmel indebærer, at et krav om oplysningspligt principielt kunne indføres umiddelbart efter lovens ikrafttræden og ikke som i den gældende bestemmelse i nummerloven først med virkning fra 1.

januar 2001, hvor der indføres fuld nummerportabilitet.

Stk. 2 præciserer, hvilke udbydere det i givet fald påhviler at etablere foranstaltninger som beskrevet ovenfor, nemlig de udbydere, der forestår kundeforholdet vedrørende de pågældende slutbrugeres udgående opkald.

Stk. 3 fastslår, at oplysninger som nævnt under alle omstændigheder skal gives i forbindelse med opkald til overtakserede numre, jf. § 27, stk. 1, nr. 2. Dette svarer til, hvad der i dag er gældende i medfør af de særlige regler om udbud af de såkaldte service 900-tjenester (overtakserede indholdstjenester udbudt via numre i 90-nummerserien). Der stilles i forbindelse med opkald til sådanne numre krav om, at der i forbindelse med det enkelte opkald indledningsvis oplyses om den samlede pris for opkaldet (såvel minutbaseret taksering som anden taksering). Denne regulering vil blive opretholdt.

Den pågældende hjemmelsbestemmelse giver mulighed for en fleksibel regulering af, hvorvidt det er udbyderen af telenet eller teletjenester eller udbyderen af informations- og indholdstjenesten, der skal sikre, at der oplyses herom. Se om baggrunden herfor bemærkningerne til §§ 28 og 29.

Til kapitel 8: Rammer for udnyttelse af nummeroplysningsdata

Til § 34

Bestemmelsen er i vidt omfang en uændret videreførelse af § 11 i den gældende nummerlov, jf. dog bemærkningerne nedenfor vedrørende de foreslåede bestemmelser i stk. 1, 2, 4 og 5. Bestemmelsen i stk. 5 viderefører desuden gennemførelsen af artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/10/EF af 26. februar 1998 om ONP-vilkår for taletelefonitjenesten og om udbud af forsyningspligtigheder på teleområdet under konkurrenceforhold (EF-Tidende 1998 nr. L 101, s. 24).

Sigtet med bestemmelsen er, ud fra et brugerhensyn, at sikre et bredt udbud af nummeroplysningstjenester i forskellige mere eller mindre skræddersyede udgaver og via forskellige medier, så der opstår et solidt konkurrencemarked også med hensyn til udbud af nummeroplysningstjenester.

Til stk. 1

I stk. 1 er der i forhold til den gældende bestemmelse sket den ændring, at forpligtelsen til at videregive nummeroplysningsdata til marginalomkostninger er udvidet til også at omfatte de udbydere af telenet eller teletjenester, der ikke har fået tildelt nummerressour-